

Elárvult lelkek

1943. december 8. Ungvár

Alapige: Máté 9:35-38.

És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógaiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között. Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

Ami itt történik az nem politika. Ha az volna sem szégyenlenénk, mert ami itt történik, az senki ellen sem irányul, csak a magunk értékeit akarja megmenteni. Nem negatív intrika, hanem pozitív építés. Ilyen politikáért felemelt fővel tudjuk vállalni mindig a felelősséget.

Csupán azért hangsúlyozzuk, hogy ami itt történik az nem politika, mert az egyház nem folytat napi politikát. A mi kötelességünk az, hogy Isten időföletti politikáját csináljuk. Ennek engedelmeskedjünk itt is és most is.

Isten politikáját Krisztus magatartásából következtetjük ki.

A felolvasott ige is Krisztusnak egy olyan magatartásáról beszél, amelyből Isten célkitűzéseit olvashatjuk ki.

A felolvasott történet szerint Krisztus nem egyházfejedelem, aki trónuson ülve várja hívei hódolatát, hanem olyan valaki, aki utánamegy a nyájnak. Nyugodtan lehet rá mondani, hogy misszionárius, vagy akár azt is, hogy szórványgondozó. Mi az általa használt képpel jelöljük meg, mikor azt mondjuk, hogy Ő pásztor.

Mint pásztor szerte jár. Bejárja a falvakat és városokat. Nyitott szemmel jár, s ezért sok mindent lát. Külső és belső nyomorúságot egyaránt: süketeket, vakokat, sántákat, bénákat, betegeket, szenvedőket, bűnök rabságában sínylődőket. Akik Jézus szemével tudnak szerte járni e világban, azok tudják, hogy milyen megrendítő így látni a világot. Jézust azonban nem ezek rendítik meg legjobban körútján. Ezek a nyomorúságok csak cselekvésre indítják. A betegségeket és erőtelenségeket maga gyógyítja meg, van azonban valami, aminek az érdekében mozgalmat indít. Elárvult, magános lelkekre talál. El vannak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Ezeken megindul a szíve, s ezek érdekében imádkozásra s keresésre indítja tanítványait.

Kik ezek az elárvult, magános lelkek? Házuk van, talán családjuk is van. Falujuk is van, sőt barátaik is bizonytalannak. Csak nyáj nincs, ahová tartoznának, s pásztoruk nincs, aki a nyájban tartaná őket. Olyanok, mint a fészkekből kiesett szegény madárfiókák. Lelki otthonatlanok. Nincs közösségük, amit a magukénak éreznének, s ami magáénak érezné őket.

Ezek a gyermekek is ilyenek. Olyanok voltak, mint a meggyötört, szétszórt, pásztor nélkül való juhok. Kiesetek az evangélium egyházának és a magyar hazának meleg fészkekből. Nem történik itt most más, mint az, hogy Krisztus szemével néző pásztor-szívek, akik járnak a világ rengetegében, rátaláltak az avarban ezekre a kiesett madárfiókákra, tenyerükbe vették, szívükhöz szorították, megmelegítették őket, s fészket építettek a számukra. Ezért van e mögött a mozgalom mögött Krisztus könyörülő pásztori szeretete.

A gyülekezet lelkipásztora elmondotta e szórványinternátus létesítésének történetét. Minden történésnek azonban két oldala van: egy látható és egy láthatatlan. Ő csak a láthatót mondotta el. A láthatatlant ez az íge mondja el, amely arról tesz bizonyosságot, hogy a szórványinternátus azért jött létre, mert Krisztus itt járt Kárpátalján, s könyörületeségre indult a meggyötört és szétszórt, pásztor nélkül való juhokon.

Mindez világossá teszi előttünk ennek a szórványinternátusnak célját is. Nem diák-szociális intézmény ez, mely nehéz körülmények között élő családok gyermeknevelési gondjainak óhajt segíteni. Nem "tanoda", hol kevés-tehetségű, vagy kevés-szorgalmú gyermekeket akarnak átsegíteni egyik osztályból a másikba. Még csak nem is nevelő-iskola, amely a közösségi nevelés eszközeivel óhajtja átvezetni az ifjúságot az élet nagy próbatételein. Lelki-otthon ez az intézmény. Fészek, mely világossá és érzékelhetővé akarja tenni a szórványgyermek számára, hogy van nyáj, ahová tartoznak.

A nyájhoz tartozni nem mindig könnyű. Az örök ember sokszor félti vélt szabadságát, s ilyenkor menekül a sorsközösség vállalása elől. Ti, gyermekek ne felejtsetek el, hogyha a nyájhoz való tartozás nem is mindig könnyű, de mindig érdemes. Vállaljátok azért boldogan a sorsközösséget magyarságunkkal és evangélikus egyházunkkal, mely íme most is megmutatta, hogy sorsközösséget vállal veletek. Ámen.